

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

1. Exinanitio Jesu circumcisi descendentis in abyssum humilitatis per 4. gradus humiliationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

rit æqualitatem cum suo Patre, per suam tamen Incarnationem sibi appropriavit aliquid, quo antea carebat, vī cuius in tempore verificatur, quod antea & ab æterno verum non erat: *Pater major me est.* Profunda est humiliatio Personæ istius Divinæ, posse consequenter ad unionem cum natura nostra in vitam de se prædicare: *Ego sum vermis, & non homo.* Joan. 14. 28.
Psal. 21. 7.

Cum præcipuum, quod in hodierno mysterio considerandum, sit descensus & abjectio Christi ad imam humilitatis abyssum, cō nos pariter demittamus nos argumentis & probationibus nostris.

Quatuor principales reperio descensus seu passus, quos fecit Divinum Verbum, ut pertingeret ad ultimum hujus abyssi fundum; super iis instituite, quæso mecum quandam reflexionem.

Primò, *Verbum factum est.* Passus ecce primus enormis, verè passus alicujus gigantis: *Exultavit ut gigas.* Descendens de sinu paterno, ubi genitus, non factus, se demisit in sinum maternum, ibi de novo concipiendus; *Factus ex muliere,* ut phrasis sonat Paulina, & ex substantia mulieris. Verbum factum, idem est, ac supremum principium, & primaria causa recipit esse à suo effectu, fons acquirit novam sui fluxus originem. Verbum, quod fecit omnia, apparet modò factum, & in tantū, ut faciat, Deum dependentem, Deum subjectum, Deum obedientem. I.
Punctum.
Psal. 18. 6.
Galat. 4. 4.

Verbum caro factum. Occurrit alter passus amabilis istius demissionis; descendit è summo gloriæ suæ fastigio, à splendore suæ Divinitatis totaliter puræ ad limum & lutum. Supputetis, si potestis, quot infinite fecunda Dei virtus producere possit naturas nobiliores & longè perfectiores, quam sit præstantissima.

omnium cœlestium Intelligentiarum, exinde mensuretis distantiam intra perfectissimum Angelum & hominem interpositam: postea asserite, quod Verbum in sui ad carnem descensu tot gradus transierit, quot comprehendi possunt naturæ possibilis humanâ excellentiores. Idem proinde non est, Verbum factum est Angelus, est Cherubin, aut Seraphin, sed caro factum. Neque dicas, Verbum caro factum, quali primus homo, Adam in statu innocentie fuit præditus, immortalis, & impassibilis; sed caro factum, quæ temporum injuriis, variisq; doloribus est subiecta.

In tertium impingimus jam passum, quo accessit non solum ad carnem hominis, sed ad carnem infantis, ad carnis infantiam, qui infimus status idcirco præcipue considerandus, quod in illo omnes ejus excellentiæ verè sint exinanitæ, id est, incognitæ manserint.

Deus secundum Theologiæ placita triplicis speciei numerat in se perfectiones, eas sc., quæ immediatè emanant, & procedunt ex sua essentia, velut immensitas, æternitas & immutabilitas. Secundò sunt, quæ vitæ ipsius effluvia quædam nuncupari possunt, sicut Sapiencia, scientia, ejusque operationes omnipotentes. Tertio, quæ libertatem illius consequuntur, prout sunt bonitas, misericordia & justitia. Omnes istæ perfectiones in Incarnationis mysterio apparent quasi exinanitæ. *Suscipitur à majestate humilitas, à virtute infirmitas, ab eternitate mortalitas*, habet oraculum Magni Leonis.

Sapiencia Dei latet abscondita sub forma infantis, qui aliud nescit, nisi balbutire; Potentia est exinanita in infirmitate carnis nostris miseriis obnoxia; immutabilitas ejusdem est cooperta involucro corporis, quod juxta-

men-

mensuram ætatis crescit; sic de aliis attributis discurrendo. *Grave mihi est, adorare Deum juniorem*, dicebat quidam Judæus disputans contra Gregentium Archi-Episcopum Homeritarum. Verum est, quòd status iste esset indignus Divinitate, nisi excessus amoris ipsius defectum suppleret.

Necdum ad infimum abyssi fundum devenerat, quia adhuc ulterius humiliandi, inferius adhuc se dejiciendi, occurrit locus, à D. Paulo sequentibus verbis expressus: *Deus filium suum mittens in similitudinem carnis peccati.* Rom. 8. 3. Filius Dei non carnem duntaxat induit, carnem inquam, passibilem, carnem infantilem, sed ò prodigium humilitatis heteroclitæ! carnem assumpsit signatam stigmate peccati; non tantum ex eo capite, quia se objecit pœnis, doloribus, qui sunt fructus & effectus necessarii culpæ, sed quoniam subiit insuper onus legale Circumcisionis, quæ apud Judæos nostrum figurabat baptismum, & ordinata fuit ad consequendam peccati remissionem, cujus erat testimonio D. Bernardi quasi character, aut melius loquendo, cicatrix. *In Incarnatione factus est paulo minus ab Angelis; in Circumcisione multo minus, qui non solum formam hominis, sed formam habet peccatoris: insigitur enim veluti canterio latronis.* Post peccatum ipsum nil adeò est abjectum, quàm figura & forma peccati. Verbum accipit hodie ex amore nostri formam peccati, cui peccatum recipere in se, est impossibile. En ultimum denique gradum, quem Verbum attingere potuit; *Non plus ultra*, Deus quippe per omnes suæ omnipotentis vires se inferius ultra demittere nequit.

S. Joannes Chrysostomus ea D. Pauli verba: *Semet- ipsum exinanivit, formam servi accipiens*, sequendo textum Græcum

S. Bernard. in
Serm. de Cir-
cumcisione.

Philip. 2. 7.

Græcum

Græcum sic legenda tradit: *Formâ servi acceptâ exinanivit*: prius in Incarnatione & Nativitate sua formam assumit mancipii, in Circumcisione progreditur ulterius se eòusque humiliando, quòusque possibilitas admittit, uniendo sibi formam peccatoris. Jam videte quomodo.

In sua Incarnatione, & maximè in mysterio suæ infantia se exinanit, id est, incognita reddit Divinitatis suæ attributa; at in Circumcisione sua exinanit propriam essentiam, cùm peccatum contradictoriè sit oppositum Divinitati, & prorsus incompatible cum natura Dei; hoc cauterium peccati illi incidi nequibat, quin ab aliis æstimeretur peccator, & per tale medium incurreret infamiam, vi cuius in iudicio humanæ fidei opinio de ejusdem Divinitate exinanitionem pateretur. Exinanibat insuper magnificam suorum titulorum gloriam, à persona sua cæteroquin inseparabilem, Judicis nim. Regis, summi Pontificis, Messia; omnes siquidem istæ dignitatum qualitates se cum peccato nequaquam poterant compati: nam si quis hodie sustineret in sua carne cultrum circumcisionis, talis forinsecus non compareret, ut Judex, sed noxæ reus, nil Regium præferret, imò haberetur mancipii instar, non repræsentaret Salvatorem, bene salvandum exprimeret, qui ipse indigeret, salvari.

Adhuc superest, quod notandum rogo, paupertatem, nuditatem, contemptum hominum, ipsa etiam tormenta, mortemque in omnium sapientium iudicio res esse de se adiaphoras, ad verum honorem vel dedecus indifferenter se habere, utrumque involvi potius in eorum causa; ex. gr. magnus quispiam Princeps infra statum suum se abjicit, ut populum suum altius elevet, se ad incitas redigit, ut subditos dicet, ad quorum item salvandam vitam

mor-

mortem oppetere non dedignatur, an non talis apud omnes suos status gloriam nominis sui promeretur immortalis? At peccatum est essentialiter ignominiosum; ita ut sit impossibile, videre aliquem peccati notâ inustum, quin simul eum judicemus vero contemptu dignum, in illis saltem circumstantiis, in quibus fides non elevat aut corrigit rationem. Nihilominus hoc est, quod evenire videmus hodie in Christo. Quis enim posset ipsum videre recurrentem ad remedium, quin judicaret, quod eo indigeret? Quis posset intueri corpus illius sanguine ablutum reliquorum infantium more, citra censuram, animam ejusdem pariter fuisse pollutam?

Dictis superaddite, si placet, quod possimus dicere, mysterium Circumcisionis hodiernum esse fundum & abyssum humiliationum Christi, quatenus nimirum humilitas tantâ potentia hic suum exercet imperium, ut nec nullus quidem radius gloriæ extrinsecus comparere videatur. In Nativitate ipsius si Verbum Divinum obmutescit, cœlum linguis Angelorum ejus magnalia deprecatur; si præsepe Deum tegit, illum fulgidissimum recens exortum sidus cum splendore deregit, pro Deitate facundè perorat, ut S. Maximus vult: *Latet in pannis, fulget in cœ-* Serm. de Nativit.
lis, cune nascentem, stella indicant dominantem.

In Baptismi susceptione quando innocentia nocentium globo se immiscuit, aperti cœli hanc simul aperuerunt, & in lucem protraxerunt unâ Spiritus Sanctus, visibiliter supra caput Christi quiescens, & vox Patris æterni sensibiliber excepta.

Dum pruriens ad maledicendum Judæorum lingua nomen ipsius opprobriis obruere laborat, suspensam tenet totam Judæam ille in admiratione suorum miraculorum:

K k k

ægri

agri reftituti, mortui ab inferis revocati altâ voce testantur contrarium, impositis ei calumniis. Imò in Cruce etiam moriturus tam vivaces fublimioris gloriæ ejaculatur radios, ut, qui eum in vitæ fuæ mirabilibus agnofcere nolebant, tunc publicè compellerentur testari: *Verè hic*

Marc. 15.39. homo filius Dei erat.

Uno verbo, femp̄ is alioquin folet adhibere mixturam, inquit Arnoldus Carnotensis, gloriæ & ignominia: *Viciffim humilitas & fublimitas quibusdam inter fe revolutionibus partiuntur negotium.*

Sed in Circumcifione nil aliud dep̄hendimus, nifi materiam humilitatis, ejulatus læfi infantis audimus, matrem cernimus compaffione tactam, mifcere lachrymas cum cruore fui filii; occurrunt nobis infames peccati notæ, crudelitate cultri innocuæ ac puriffimæ carni ipfius incifæ. Licet ei pro tunc imponeretur magnum hoc nomen *Jefu*, illius tamen gloria foras non prorump̄bat, fiquidem virtus iftius latebat adhuc incognita. Myfterium itaque præfens non folùm profundiffimæ humilitati fuit fociatum, fed humilitati, quæ nihil gloriæ in fui admiffio confortium, & confequenter veriffima eft Chrifti exinanitio. *Semetipfum exinanivit.*

O Mi Deus! quàm horrendum eft monftrum fuperbus poft hac Chriftianus, quòdque plaga hæc fuperbiæ fit incurabilis, omnino fateb̄dum eft, fi dictâ Filii Dei exinanitione curari non poffit. Profitemur omnes, nos credere in Deum circumcifum, qui efi Sanctus Sanctorum, & impeccabilis exiftens, ex amore tamen noftri remedium adèd probrofum & dolorificum peccati fibi applicare ftatuit: nos è contra criminibus totaliter cooperti, haberi volumus innocentes. Ad peccandum fumus in-
vere-

verecundi, pleni pudore & fragilitate, quando confessio
& pœnitentia de peccatis instituenda: *Malè proni in vul-* Serm. 7. de
nera, pejus in remedio verecundi, & horrescimus vulneris li- Circumcisi,
gaturam, qui de vulneribus interdum gloriamur, ita suos exe- Dom.
rit in nos aculeos Claravallensis Apis.

Post promulgationem hujus mysterii, quærit S. Leo,
num inter fideles inveniri possit, ad quascunque dignita-
tes aliquis sit evectus, qui imposterum pudori sibi ducere
ausit exercitium & scholam humilitatis, cujus summus
Deus noster tam stupenda nobis reliquit paradigmata: ?
Nemo aestimet sibi pudendum, quod manens Deus in forma ser-
vi, Deo non est arbitratus indignum.

Interea quis est inter nos, qui exercendæ humilita-
tis praxi sit studiosè intentus? Humilitas est quidem vir-
tus Christianis propria, cum paganos lateat incognita: sed
modò non ampliùs videtur esse virtus Christianorum; su-
perbia quippe & vanitas penitus ferè occuparunt omnia
corda.

Unde nascuntur illi invidiæ motus, qui nos ad in-
tuitum prosperitatis alienæ inquietant? hæc inter proxi-
mos odia, bella, discensiones? Unde emergit tantus ve-
stium luxus, excessivæ in eas factæ expensæ citra ullam
statûs, conditionis differentiam, nisi ex infelici ambitio-
ne, aliis eminendi, seq; ostentandi? Unde oritur intole-
rabilis magnatum fastus & tumor, pedibus suis inferiores
proculcantium, à quibus præterea exigunt cultum soli
Deo deferendum? ex quo alio promanat fonte insatiabi-
lis pecunias coacervandi avaritia, quàm ex inordinato ho-
noris appetitu? Mihi credite, notat D. Chrysostomus,
ipsam mali radicem excindi curat S. Paulus, quando fal-
lacium divitiarum cultoribus, ab Ecclesiasticis Oratori-

1. Tim. 6.

bus humilitatem præcipit, persuaderi: *Divitibus præcipe hujus sæculi non sublime sapere*, superbas cogitationes, elatos conceptus deponere. Videtur aptius medium ad eos convertendos, si moneantur, & moveantur ad moderandam immodicam auri famem, & erogandas pauperibus eleemosynas: nil minùs, respondet S. Chrystostomus, bene enim Apostolus novit, quòd plerumque illorum avaritia altiorem suam derivet originem è superbiæ fonte, quòd sint avari quia superbi; divitias statuunt ut medium ad finem, animo nimirum se super alios extollendi, sibi que famam comparandi.

Quidnam aliud mercatores extra justos commercii limites abstrahit, suoque lucro adeò rabiosâ adglutinat fame, nisi desideria, quibus æstuant, augendi familiam, promovendi liberos, seque in obtenta mundi dignitate tuendi? Quidnam potissimam Christianorum partem excæcat, rebellem efficit luminibus gratiæ? quid ipsos compellit, suffocare mille bona proposita cœlitus Divino calore concepta, pro salute propria consequenda? mundanus ille metus, & inanis apprehensio, nè sustineamus aliquam coram sæculi hujus alumni vilipensionem existimationis nostræ in exercitatione virtutis.

Philip. 2. 7.

Quòd si adeò arctè constringimur desidero ampliandi honorem, discamus hodie viam, cui, ad consequendum illum, nos insistere oportet. Num decipi timeamus premendo vestigia, quæ increata Sapientia consignavit, ut mediantibus iis scanderemus ad gloriæ apicem? *Semetipsum exinanivit, propter quod Deus exaltavit illum &c.* Descendit infra omnes creaturas, quapropter Pater æternus dedit illi nomen, quod est super omne nomen. Hæc est gloria

gloria nominis istius, ad quam pluribus declarandam in sequenti altero puncto jam progredior.

Etiam si nil aliud proferrem in medium ad laudem Sacrosancti istius nominis, quàm ipsius auctorem, Patrem æternum, qui idem in compensationem exinanitionis suæ, modò vobis explicatæ, Christo suo Filio, attribuit, credo, ex hoc solo capite majorem de eo æstimationem à nobis concipiendam.

Minima etiam humiliationum exercitia à Verbo suscepta merentur præmia infinita, quousque igitur excrevisse censendum est, extremum hunc humilitatis excessum in ratione meriti? S. Paulus nusquam facit mentionem nominis istius, nisi quatenus est compensativa præmiatio.

Res stupenda! Alia illustria attributorum nomina u. g. Sapientiæ æternæ, Vivi characteris substantiæ Paternæ, Creatoris, Regis, Judicis supremi vivorum & mortuorum prædicata sine ullo sui dispendio sibi comparavit, utpote debita vi communicationis essentiæ suæ cum Patre, tanquam vero Deo, & homini insuper, titulo unionis hypostaticæ. Sed quando de nomine *Jesu* assumendo, negotium fuit, videtur initus esse contractus aliquis inter Patrem & Filium; quasi Pater nollet concedere nomen istud suo Unigenito, nisi descendentem priùs videret ad fundum abyssi, ad infimum humilitatis gradum: *Postquam consummati sunt dies octo, ut circumcideretur puer, vocatum est nomen ejus Jesus.* Ad acquirendum hunc titulum, oportet, ut proprio subscribat & obsignet sanguine protestationem, obediendi usque ad mortem Crucis.

Proinde non admiror, quòd S. Paulus probaturus excellentiores Christi præ Angelis prærogativas, fundamentum